

blanke argeloosheid, en nooit had een of ander vroegrijp kameraadje haar in quasi-welmeenende mededeelzaamheid iets omtrent de geheimen des levens ontsluitend, zooals vaak jonge, levenswijze schepseltjes hun onwetende kameraadjes inlichten, met een nauw verholen plezier om haar meerderheid in weten en in een wreed voorbijzien van den ontstellenden schok, dien ze de ander kunnen toebrengen. Onbeheerscht vrouwelijk-wreed is dikwijls het vroegrijpe jonge meisje tegenover het „kind”, dat ze haar vriendin noemt. En als de arme „ingelichte” een teedere ziel heeft, trekt ze zich angstig in zichzelf terug, of verbergt ze haar schrijnende wond onder ruchtige, krampachtige branie, die haarzelf schaadt en beledigt. Als ze zich daar boven uit kan worstelen, heeft ze de vuurproef doorstaan, maar wie weet van haar alleen-gedragen angstige zelfverachting en van den strijd tusschen haar drift en haar jonge ziel?

Mientje kende het begrip zelfstrijd niet. Haar leven vergeleed stil en rustig, en geen schok had haar beroerd dan de smart over het sterven van haar vader. Haar zonnige, tevreden natuur aanvaardde blijmoedig al, wat haar gegeven werd, en zocht, en dus vond, het goede in ieder en alles, wat haar leven ontmoette. Ze had zich steeds veilig geweten onder de vaak ietwat tyrannieke bescherming van Moe en de zussen, van wie ze de gewillige, blijbereide slavin was. Nooit had een man haar eenig attentie betoond en nooit hadden haar gedachten en droomen een manfiguur met lichtende draden omsponnen. En toen ze Wouter ontmoette en zijn vriendelijke oogen diep in de hare hadden gepeild, en zijn warmbelangstellende stem haar had omvangen, was haar onberoerde hart recht naar hem uitgegaan, en haar levensdagen waren vol geworden en rijk aan een rustig gevoel van nauw-doordroomd bezit, waaraan ze zich koesterde en waarin ze vertrouwde, zooals in Moe en de zussen.

En nu was het Leven gekomen, met ironischen mond en kille hand, het Leven, dat met geen droomers rekening houdt, en had heel eventjes, achteloos een scheur gemaakt in het net van haar zonnig vertrouwen. Wat door veel andere meisjes met kleinschattend schouderophalen aanvaard zou zijn, was voor Mientje een cataclysm, dat haar angstig en verdoofd achterliet.

In den aanvang deden haar onontwikkelde, grootendeels zelfgevormde godsdienstige begrippen haar het voorgevallene zien als een straf voor haar aanmatiging, omdat ze als iets natuurlijks beschouwd had, dat zij het was, die Wouter's diepste gedachte vervulde. Maar weldra kreeg haar gezond verstand de overhand en verwonderde haar slechts pijnlijk de wisselvalligheid van Wouters genegenheid, die eerst zich tot haar gericht had, en die, toen zij zijn handtastelijkheid schuchter had afgeveerd, dadelijk zich ostentatief tot Annie gewend had. Hoewel ze vervuld was van verlangen naar dezen man, had haar ingetogen natuur